

О. В. Мишанич

Гомін Лесь

ГОМІН Лесь (справж. – Королевич Олександр Дмитрович; ін. псевд. і криптоніми: Л. Лалейто, Л. Л., Л. Т., О. К.; 17(30). 03. 1900, Черкаси – 16. 01. 1958, там само) – письменник, фольклорист, журналіст. Член «Гарту», СПУ (1934). Закін. Київ. ІНО (1924). Працював у ред. період. видань в Черкасах і Одесі. Був репрес. Невідомо коли Г. заарешт., але є свідчення про скасування у грудні 1958 вироку Одес. обл. суду від 1935 щодо письменника «за відсутністю складу злочину». Від 1939 (з перервою) – викладач укр. літ-ри Ніжин. пед. інституту. Під час 2-ї світової війни учителював в Узбекистані. Друкувався від 1919. Автор зб. оповідань «Контрольні цифри» (1931), повісті «Велетень з хворим серцем» (1932), п'єси «Маски» (1933), романів «Голгофа» (К., 1959) та «Люди» (К., 1971; обидва – посмертно). Центр. персонаж «Голгофи» – о. Інокентій, колишній конокрад, який стає «новим пророком», експлуатуючи віру селян в Бога. Також Г. досліджував укр. нар. творчість, опублікував літ.-крит. статті про І. Франка, І. Тобілевича.

Основні праці

Українські народні думи та історичні пісні XVI–XVII ст. К., 1959; Визвольна війна 1648–1654 рр. у народній творчості. К., 1960.

Рекомендована література

1. Прісовський Є. Покликання й обов'язок героїв // ЛУ. 1965. № 59;
2. Іщук А. Учений, критик, романіст // Там само. 1970. № 25;
3. Недзвідський А. Гомін, гомін по діброві... (Спогади про Леся Гомона) // СіЧ. 1990. № 3.

Бібліографічний опис:

Гомін Лесь / О. В. Мишанич // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2006. – Режим доступу:

<https://esu.com.ua/article-30753>

2001-2024 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).